

Arrest

nr. 176 937 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 november 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Dominicaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 december 1986.

Op 2 april 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenote.

Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging wordt geweigerd.

Op 14 juli 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenote.

Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om een visum lang verblijf geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 21 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 04/07/2014 een visumaanvraag werd ingediend door D.(...) T.(...) W.(...), geboren op 17/12/1986, van Dominicaanse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, F.(...) F.(...) K.(...), geboren op 07/05/1986, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat mevrouw F.(...) F.(...) K.(...) ter staving van haar bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

- Loonfiches van september 2013 tot mei 2014 bij de onderneming A.(...) NV.

Het voorgelegde bewijs van bestaansmiddelen kan om volgen de redenen niet aangenomen worden:

- mevrouw F.(...) F.(...) K.(...) legde loonfiches voor van haar tewerkstelling bij de onderneming A.(...) NV.

De voorgelegde loonfiches stellen dat zij sinds 08/10/2012 voor tewerkgesteld was bij deze onderneming.

Echter blijkt uit nazicht van de gegevensbank Dolsis dat mevrouw F.(...) F.(...) K.(...) tot 01/08/2014 bij deze onderneming tewerkgesteld was.

Sinds 01/08/2014 is mevrouw F.(...) F.(...) K.(...) werkzaam voor de onderneming D.(...) D.(...) BVBA.

Bijgevolg kunnen de voorgelegde loonfiches niet aangenomen worden daar zij niet als bewijs kunnen dienen van de huidige verworven bestaansmiddelen uit de nieuwe tewerkstelling.

Mevrouw legde een document voor met verwijzing naar het verkregen kinderbijslag. Echter behoort de kinderbijslag toe aan haar dochter. Kinderbijslag is namelijk een tegemoetkoming van de overheid voor de kosten van de opvoeding en verzorging van uw kinderen. Kinderbijslag ontvangt u voor het opvoeden en het verzorgen van uw eigen kinderen. Dit bedrag kan aldus niet aangewend als bewijs van de persoonlijke bestaansmiddelen daar zij de kinderen toekomt en niet de ouders.

Bijgevolg kan deze uitkering niet aangewend worden als bewijs van de persoonlijke stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van mevrouw F.(...) F.(...) K.(...).

Mevrouw F.(...) F.(...) K.(...), toont dus niet aan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Overwegende dat op basis van de thans aanwezige elementen in het dossier mevrouw F.(...) F.(...) K.(...) heden niet heeft aangetoond dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

beschikt waardoor niet verzekerd werd dat betrokkenen hierdoor niet ten laste zal vallen van de overheid.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*
- Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen in de bestreden beslissing, worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

"Overwegende dat mevrouw F. F. Kenia ter staving van haar bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

- Loonfiches van september 2013 tot mei 2014 bij de onderneming A. NV.*

Het voorgelegd bewijs van bestaansmiddelen kan om volgende redenen niet aangenomen worden:

- Mevrouw F. F. Kenia legde loonfiches voor van haar tewerkstelling bij de onderneming A. NV.*

De voorgelegde loonfiches stellen dat zij sinds 08/10/2012 voor tewerkgesteld was bij deze onderneming. Echter blijkt uit nazicht van de gegevensbank van Dolsis dat mevrouw F. F. Kenia tot 01/08/2014 bij deze onderneming tewerkgesteld was.

Sinds 01/08/2014 is mevrouw F. F. Kenia werkzaam voor de onderneming D. D. BVBA.

*Bijgevolg kunnen de voorgelegde loonfiches niet aangenomen worden daar zij niet als bewijs kunnen dienen van de huidige verworven bestaansmiddelen uit de nieuwe tewerkstelling.
(...)"*

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Verwerende partij besliste ten onrechte dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij moest worden afgewezen daar de Belgische echtgenote van verzoekende partij 'niet aantoont over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken'.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst zelf naar het gegeven dat de echtgenote van verzoekende partij, mevrouw F. F. Kenia, na de beëindiging van haar tewerkstelling bij A. NV aansluitend tewerkgesteld werd bij haar huidige werkgever D. D. BVBA.

Mevrouw F. F. Kenia beschikt thans over een maandelijks inkomen van 1.343,90 euro.

Zij beschikt bijgevolg wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die haar in staat stellen voor haar gezin te zorgen, zodat er geen risico bestaat dat verzoekende partij ten laste van de Belgische openbare overheden zou vallen.

Doch zelfs indien mevrouw F. F. Kenia niet over dit maandelijks inkomen van 1.343,90 euro zou kunnen beschikken, quod non, dan noch voldoet de loutere verwijzing door verwerende partij naar het niet hebben van voldoende inkomsten niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoekende partij.

Verwezen kan immers naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde I-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter beperkt heeft op de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekende partij te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15.12.1980, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht).

De inkomensnorm die bepaald is door de wet, geldt evenwel enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In het geval van verzoekende partij had verwerende partij moeten beoordelen of zijn echtgenote, in aanmerking genomen haar inkomsten en de behoeften, verzoekende partij kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag.

Nu de verwerende partij alleen heeft geoordeeld dat de echtgenote van verzoekende partij haar huidig inkomen niet bewijst en bijgevolg niet aan de norm van de wet voldoet zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Verwerende partij had de concrete situatie moeten beoordelen en moeten nagaan of de Belgische echtgenote in concreto over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte.

Het is duidelijk dat men zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Dit wordt algemeen aanvaard in de rechtspraak van zowel de Raad van State als het Grondwettelijk Hof en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar volgende uitspraken:

- R.v.S. 19 december 2013, nr. 225.915

“Het bedrag van 120% van het leefloon is slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.”

- Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013

“De gezinshereniging wordt niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

- R.V.V. 29 maart 2012, nr. 78.310

“De Raad laat gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond.”

- R.V.V. 21 februari 2014, nr. 119.324

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker.

Een behoefteanalyse blijkt niet.

(...)

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

(...)

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.”]

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

En

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de huidige inkomsten van de echtgenote van verzoekende partij en tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt zeer duidelijk dat deze op de hoogte is van de nieuwe tewerkstelling in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij sedert 1 augustus 2014.

Desalniettemin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik aan verzoekende partij of diens echtgenote gevraagd om recente loonfiches van de huidige tewerkstelling van de echtgenote van verzoekende partij bij te brengen.

Mocht dit wel gemeld geweest zijn, dan zou verzoekende partij uiteraard het nieuwe arbeidscontract van zijn echtgenote en haar recente loonfiches onverwijld overgemaakt hebben aan de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat zij wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bij huidig beroepschrift voegt verzoekende partij alsnog de nodige stavingsstukken toe. (stuk 8 en 9)

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen heeft om deze stukken eerder bij te brengen, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ongetwijfeld het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht geschonden bij de behandeling van het dossier van de verzoekende partij, met de bestreden beslissing als gevolg.

Uit stukken 8 en 9 bij het huidige beroepschrift blijkt duidelijk dat de echtgenote van verzoekende partij wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zodat verzoekende partij voldoet aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan met zijn echtgenote en hun gezamenlijk kind.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken hem een visum gezinshereniging te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van het visum gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.1.3. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“In het eerste middel roept verzoeker de schending in van de rechten van verdediging door ene gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker stelt dat de referentiepersoon over een maandelijks inkomen beschikt van 1.343,90 euro. Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij de concrete situatie van verzoeker niet heeft beoordeeld.

Volgens hem geldt de wettelijke inkomensnorm enkel als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat hij bewijzen moet voorleggen van de stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten van de referentiepersoon.

Hij legde de loonfiches van den referentiepersoon voor de periode september 2013 - mei 2014 voor.

Uit het onderzoek van de Dolsis-databank blijkt dat de referentiepersoon sinds 1 augustus 2014 niet langer tewerkgesteld is bij A. NV, maar bij D. D. BVBA.

De voorgelegde loonfiches hadden enkel betrekking op de tewerkstelling bij A. NV. Deze loonfiches kunnen niet als bewijs dienen van de huidige verworven bestaansmiddelen.

Verzoeker kon zijn aanvraag actualiseren en loonfiches overmaken van de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft geen kennis van het bedrag van de maandelijks inkomsten van de referentiepersoon sinds augustus 2014. Zij kan bijgevolg ook niet concluderen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Verzoeker legde eveneens een document met verwijzing naar het verkregen kinderbijslag .

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat het kinderbijslag een tegemoetkoming is van de overheid voor de kosten van de opvoeding en verzorging van kinderen en dat het bedrag niet aangewend kan worden als bewijs van persoonlijke bestaansmiddelen.

De referentiepersoon toont niet aan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, waardoor niet verzekerd kan worden dat verzoeker niet ten laste zal vallen van de overheid.

Verwerende partij heeft wel de concrete situatie van verzoeker geanalyseerd, maar uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker geen loonfiches heeft voorgelegd die betrekking hebben op de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon sinds 1 augustus 2014.

Verzoeker roept de schending van de rechten van verdediging in zonder te verduidelijken waarom hij die geschonden acht. Verzoeker heeft zijn rechten van verdediging uitgeoefend door huidige beroep tot nietigverklaring in te stellen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is ongegrond.

Verzoeker stelt dat hij de recente loonfiches toevoegt als stuk bij het verzoekschrift en dat het de fout van de Dienst Vreemdelingenzaken is dat hij die stukken niet eerder heeft kunnen overmaken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op elk moment zijn aanvraag mocht aanvullen. Hij maakt niet duidelijk waarom zijn tekortkoming in het voorleggen van de bewijsstukken te wijten zou zijn van verwerende partij.

Verwerende partij heeft geen verplichting om de aanvrager te verzoeken bijkomende stukken voor te leggen.

Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift niet welke de actuele inkomsten van de referentiepersoon zijn. Hij toont niet aan dat hij de bewijsstukken betreffende de recente inkomsten zou overgemaakt hebben aan verwerende partij voor dat de bestreden beslissing werd genomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden gerespecteerd aangezien verzoeker niet aantoonde aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond."

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen

Nazicht van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt]

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het

artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)"

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Uit bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij *"toont dus niet aan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn"*.

Eén van die vereisten is dat de vreemdeling *"aantoont"*. Dat wil zeggen dat hij in beginsel de bewijslast draagt en bij zijn aanvraag alle stukken moet overmaken die hij nodig en nuttig acht om deze aanvraag te rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bevoegde consulaire post bij het verzenden van de aanvraag op 14 juli 2014 naar de Dienst Vreemdelingenzaken, de volgende bemerkingen opgenomen heeft: *"aangezien het dossier a priori volledig is."* Daargelaten de vraag of alle vereiste bewijsstukken overgemaakt werden, moet worden vastgesteld dat *in casu* de verwerende partij het zelf nuttig heeft geacht ambtshalve opzoeken te doen in de Dolsis-databank.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij haar opzoeken in de dolsis-database niet in het administratief dossier opgenomen heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de referentiepersoon van 8 oktober 2012 tot 1 augustus 2014 bij A. NV tewerkgesteld was. Van deze tewerkstelling heeft de verzoekende partij loonfiches bijgebracht voor de periode van september 2013 tot mei 2014. Sinds 1 augustus 2014 is de referentiepersoon tewerkgesteld bij D.D. BVBA. Deze gegevens worden door de verzoekende partij niet betwist. In haar verzoekschrift bevestigt de verzoekende partij dat de referentiepersoon sinds 1 augustus 2014 bij een andere werkgever tewerkgesteld is en legt zij hiervan de loonfiches voor. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de referentiepersoon aansluitend bij een andere werkgever tewerkgesteld werd. Zij stelt echter dat de verwerende partij duidelijk op de hoogte is van de nieuwe tewerkstelling maar nalaat om een verder onderzoek te voeren of om extra informatie op te vragen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij op het moment van de aanvraag op 4 juli 2014 loonfiches van de periode van september 2013 tot mei 2014 ingediend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was dat de referentiepersoon ononderbroken tewerkgesteld was tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag niet gevraagd werd om bijkomende stukken neer te leggen, dat de verzoekende partij loonfiches voor een periode van 9 maanden voorafgaand aan de aanvraag ingediend heeft, dat wordt aangegeven in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon sinds 2012 onafgebroken tewerkgesteld is en dat de verwerende partij een eigen onderzoek opgestart heeft, is het kennelijk onzorgvuldig van de verwerende partij om *in casu*, zonder de verzoekende partij te hebben gecontacteerd, zonder meer te concluderen dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij steunt haar beslissing slechts op een partieel onderzoek. Indien de verwerende partij ambtshalve overgaat tot het raadplegen van stukken die niet door de verzoekende partij werden ingediend en ze betreft bij de beoordeling van de aanvraag, dan komt het de verwerende partij toe om hieromtrent de nodige zorgvuldigheid te hebben. Door de feitelijke aspecten van het dossier op een partieel onderzoek te steunen, waarvan de resultaten evenmin in het administratief dossier opgenomen zijn, kan de verwerende partij *in casu* niet ernstig voorhouden dat ze de feitelijke aspecten van de aanvraag deugdelijk onderzocht heeft.

Derhalve is het tweede middel in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014, tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS